

Με τον πιο σκληρό τρόπο και με μεγάλα θύματα την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα, καταρρέει ολοκληρωτικά η εκτίμηση πως θα ήταν δυνατή σήμερα μια φιλολαϊκή διαχείριση των Μνημονίων και των πολιτικών της ΕΕ και του Κεφαλαίου.

Αποδεικνύεται πως και η πιο μικρή υπαναχώρηση από τους στόχους του Ευρωπαϊκού Συμφώνου Σταθερότητας, της Βίβλου της διαρκούς λιτότητας, βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση με την καπιταλιστική στρατηγική διαχείρισης της κρίσης, ταυτίζεται και προϋποθέτει την ολοκληρωτική ρήξη και έξοδο της Ελλάδας με τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς, την ΕΕ και το ΝΑΤΟ.

Ο ορίζοντας συνέχισης της πολιτικής ατζέντας ΕΕ – ΣΕΒ απροσδιόριστος. Απροσδιόριστος και αχανής εφόσον η Κοινωνία συνεχίσει να τρέφει αυταπάτες μιας ηπιότερης καπιταλιστικής προσαρμογής, αυταπάτες που οδηγούν το εργατικό και το λαϊκό κίνημα σε μαρασμό. Το «παράλληλο πρόγραμμα», τα «ισοδύναμα» και οι «δίκαιοι συμβιβασμοί» αποτελούν ανίσχυρα ψεύδη μιας Κυβέρνησης που βουτηγμένη στην πολιτική υποκρισία συνεχίζει την κοινωνική καταστροφή στο όνομα μάλιστα της Αριστεράς.

Ταυτόχρονα με το 3ο και επαχθέστερο Μνημόνιο στο εσωτερικό της Ελλάδας, η Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ εκπληρώνει πλήρως όλα τα ιμπεριαλιστικά της καθήκοντα.

Ενισχύει τη συμμαχία της Ελλάδας με Ισραήλ και Αίγυπτο, δηλώνει ανοιχτή στη δημιουργία δεύτερης βάσης των σφαγέων του ΝΑΤΟ, εναγκαλίζεται με το φασιστικό καθεστώς του Κιέβου και της Άγκυρας. Όχι μόνο δολοφονεί χιλιάδες πρόσφυγες στο Αιγαίο, αρνούμενη πεισματικά να ανοίξει ασφαλές χερσαίο πέρασμα στον Έβρο, αλλά συμβάλλει πολιτικά και επιχειρησιακά στην συνέχιση των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων στην ευρύτερη περιοχή μας, τη συνεχιζόμενη σφαγή των Λαών, τη διόγκωση του προσφυγικού ρεύματος. Η ελληνική άρχουσα τάξη και η σημερινή Κυβέρνησή της είναι πλήρως συνυπεύθυνες για το συνεχιζόμενο έγκλημα στη Συρία, την Παλαιστίνη, την Ουκρανία.

Είναι επίσης φανερό ότι ο σκληρός πυρήνας των χώρων της ΕΕ, επιδιώκει στην Ελλάδα την επικράτηση του κοινωνικού κανιβαλισμού απέναντι στους πρόσφυγες αλλά και τους ανήμπορους, όπως ήδη συμβαίνει σε αρκετές πρώην Σοσιαλιστικές Χώρες. Επιδίωξη που καταλήγει στην ανάδειξη του νεοναζισμού όχι μόνο ως «αντιπολίτευση» στην Κυβέρνηση και το παλιό πολιτικό σύστημα, αλλά και ως κοινωνική πρακτική.

Η επιδίωξη αυτή τσακίζεται μπροστά σε ένα τεράστιο κύμα ανθρωπιάς και αλληλεγγύης που απλώνεται σ' όλη την χώρα στο πλευρό των προσφύγων, αλλά και των εξαθλιωμένων Ελλήνων, ενάντια στον φασισμό της ΕΕ και τον κυνισμό της Κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Πολιτικό ζητούμενο σε αυτή τη συγκινητική στάση του φτωχοποιημένου ελληνικού λαού, είναι να επικρατήσει η κατεύθυνση ενός σύγχρονου αντι-ιμπεριαλιστικού και αντιπολεμικού κινήματος, με αντικυβερνητικό χαρακτήρα, που θα παλεύει για την ειρηνική συνύπαρξη και την αδελφοσύνη των Λαών.

Σε πείσμα των καιρών η Κοινωνία συνεχίζει να αντιστέκεται με αξιοπρέπεια και αλληλεγγύη. 42 χρόνια από την εξέγερση του Νοέμβρη, 42 χρόνια εργασιακής ειρήνης και εθνικής συνεννόησης, δεν αποδείχτηκαν αρκετά για να εξαφανίσουν τη μνήμη και κυρίως την ελπίδα, ότι η Ιστορία δεν τέλειωσε, ότι ο Καπιταλισμός δεν αποτελεί τελευταίο σταθμό στην ιστορία των αγώνων του Λαού μας. Ότι ο φασιστικός πυρήνας της αστικής κυριαρχίας παραμένει αναλλοίωτος στο μετεμφυλιακό καθεστώς, στη δικτατορία, στον «ολοκληρωτικό» χαρακτήρα του σύγχρονου κράτους.

Η πολιτική σημασία της Εξέγερσης του '73, δείχνει μια ανεπανάληπτη ανθεκτικότητα στο χρόνο και στις κοινωνικές συνθήκες που μεταβάλλονται σήμερα με καταιγιστικό ρυθμό. Παρά την θλιβερή πολιτική σταδιοδρομία αρκετών εκ των πρωταγωνιστών της, παρά την εντεινόμενη πίεση προς την τραγωδία του «πολιτικού ρεαλισμού».
Τα «Δεν Υπάρχει Εναλλακτική» («There Is No Alternative») και «Δεν μπορεί να γίνει αλλιώς» που χρησιμοποιούν σήμερα οι κυβερνητικοί λαθρεπιβάτες της Αριστεράς, για να υπερασπιστούν τα Μνημόνια και το Κεφάλαιο, μυρίζουν μια πολύ γνωστή ιστορική μούχλα.

Θυμίζουν τα περί ανεφάρμοστου και ουτοπικού που η αστική τάξη εκτόξευε προς τις ένοπλες αντιστασιακές οργανώσεις του '41-'44 , προς το κοινωνικό πείραμα της Κυβέρνησης του Βουνού, προς την εποποιία του ΔΣΕ. Θυμίζουν τα κελεύσματα ομαλού εκδημοκρατισμού που συνόδευαν τους τελευταίους μήνες της Χούντας.

Η ανεκτίμητη πολιτική συνεισφορά του Πολυτεχνείου απέναντι στο «δε γίνεται αλλιώς», διαθέτει μια ακόμα αθέατη, αλλά εξαιρετικά σημαντική πλευρά. Την πλευρά της όξυνσης

των αντιθέσεων, της επαναστατικής πολιτικής κατεύθυνσης και της εργατικής χειραφέτησης.

Οπλισμένο με ένα βαθύ «ΜΠΟΡΟΥΜΕ», το Πολυτεχνείο κατάφερε να πυροδοτήσει τα συσσωρευμένα κοινωνικά εκρηκτικά της μετεμφυλιακής περιόδου, ακυρώνοντας το σχέδιο ομαλού εκδημοκρατισμού και «εντός των πλαισίων του ΝΑΤΟ λύση», που το Κεφάλαιο και η κάθε απόχρωσης πολιτικοί εκφραστές του προετοίμαζαν. Το κατάφερε ξεπερνώντας στην πράξη την ηττοπάθεια, την προβοκατορολογία και την λογική της αέναης «συσσώρευσης όρων».

Το Πολυτεχνείο υπερέβη δυο κατευθύνσεις εκ πρώτης όψεως αντίθετες, τον δογματισμό και τον αναθεωρητισμό της ελληνικής αριστεράς. Στάθηκε απέναντι σε μια αντίληψη ανάγνωσης του Μαρξισμού ως ένα σύστημα αδιαπέραστο από την τρέχουσα ιστορική διαδικασία. Στάθηκε επίσης απέναντι τη συρραφή διάσπαρτων μαρξιστικών θέσεων, που συνέτειναν στον ταξικό συμβιβασμό και στην συνεννόηση των «πολιτικών δυνάμεων».

Το Πολυτεχνείο στάθηκε με μια ιστορική μοναδικότητα απέναντι και στις δύο, ξεπερνώντας τες σαν εμπόδια προς την ρήξη, αναδεικνύοντας την ιδεολογική τους συγγένεια και καταδεικνύοντας την κοινή ταξική τους προέλευση: Τον μικροαστισμό και τη μιζέρια της κομματικής και εργατικής γραφειοκρατίας που τις γεννά και τις μετατρέπει σε κοινωνική πρακτική.

Το Πολυτεχνείο έβγαλε τον μαρξισμό και την πίστη σε μια άλλη κομμουνιστική κοινωνία από τα ράφια των βιβλιοθηκών και τα κατέβασε μετά από πολύ καιρό, στους δρόμους, στις εργατικές συνελεύσεις και τελικά μπροστά στα Τανκς. Η επαναστατική θεωρία δεν ήταν πια ακίνδυνη δημοσιολογία, αλλά δεμένη τολμηρά με την πράξη, εγκατεστημένη στα συνθήματα, στις προσδοκίες και στις κοινές διακηρύξεις φοιτητών και εργατών.

ΛΑΟΚΡΑΤΙΑ – ΛΑΕ ΠΕΙΝΑΣ ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΚΡΕΜΑΣ – ΕΞΩ ΑΙ ΗΠΑ, ΕΞΩ ΤΟ ΝΑΤΟ

Πανικόβλητη η αστική δημοκρατία της μεταπολίτευσης, ήδη από τις 17 Νοέμβρη του ’74 επιχείρησε να πάρει την ρεβάνς μέσω του εκλογικισμού, της ενσωμάτωσης, της ανάθεσης. Ήδη από τα οδοφράγματα της πρώτης επετείου της Δημοκρατίας τον Ιούλη του ‘75, το κίνημα συνειδητοποιούσε ότι το καντήλι θα μείνει αναμμένο μόνο με τη δική του γροθιά και το δικό του αίμα.

Η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, οι Πλατείες της Οργής και όσα κρίθηκαν στο δρόμο τα τελευταία χρόνια των Μνημονίων, συνεχίζουν να αποδεικνύουν ότι η Ιστορία κυλά με τους δικούς της κανόνες και ότι για να γυρίσει ο ήλιος θέλει δουλειά πολλή.

Οι σύγχρονοι αγώνες του Λαού μας, αν και παραμένουν πολιτικά ανολοκλήρωτοι, συνεχίζουν να κρατάνε τη φλόγα του Πολυτεχνείου ζωντανή, ιδίως δε όταν αναμετρούνται χωρίς μισόλογα και υπεκφυγές με τον πυρήνα της κυριαρχίας του Συστήματος. Το συγκλονιστικό ΟΧΙ της 5ης Ιούλη αποτελεί μικρό μόνο δείγμα των δυνατοτήτων της λαϊκής χειραφέτησης και της δύναμης της λαϊκής οργής, μιας οργής που δεν θα ξεσπάσει ξανά χωρίς και τη δική μας προσπάθεια.

Κάθε χώρος εργασίας, κάθε γειτονιά, κάθε πρωτοβουλία αλληλεγγύης στους πρόσφυγες, μπορεί και πρέπει να γίνει το έδαφος πάνω στο οποίο θα τσακίσουμε την Κυβέρνηση, την ΕΕ, τον κοινωνικό κανιβαλισμό.

Δεν υπάρχει σήμερα πιο ζωτικό και πιο επείγον καθήκον από την ολόπλευρη στήριξη της κοινωνικής αλληλεγγύης και της πάλης απέναντι στην εργοδοτική βαρβαρότητα. Των χιλιάδων κοινωνικών αγωνιστών του αντιφασιστικού και του εργατικού κινήματος, όλων αυτών που συνεχίζουν να δίνουν κοινωνική υπόσταση στην επαναστατική αριστερά.

Με πρωτοπόρους αυτούς τους αγωνιστές που μέσα σε εξαιρετικά αντίξοες συνθήκες, κρατούν όρθια την υπόθεση της Αριστεράς στην Ελλάδα, οι δυνάμεις της κομμουνιστικής αριστεράς πρέπει να συγκροτηθούν σε μια νέα μορφή βαθύτερης ενότητας τους, που θα αξιοποιεί την πείρα του κομμουνιστικού κινήματος στην Ελλάδα, θα κατανοεί τον ειδικό τρόπο αλληλεπίδρασης της παγκόσμιας κρίσης με τον ελληνικό καπιταλισμό, θα συνδέει τον αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό, την ΕΕ και τα Μνημόνια με τον ανώτερο στόχο του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού.

Δεν υπάρχει **Ψωμί** για κανέναν Έλληνα ή Μετανάστη χωρίς τη Διαγραφή του Χρέους, την εθνικοποίηση των Τραπεζών και των επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας με εργατικό έλεγχο

Δεν υπάρχει **Παιδεία**, εργασία, κοινωνική προκοπή αν η ίδια η Νεολαία δεν αντισταθεί στο μαύρο μέλλον που της ετοιμάζουν, στην ανεργία, την επισφάλεια, την κοινωνική απομόνωση

Δεν υπάρχει **Ελευθερία** χωρίς το σπάσιμο των αλυσίδων της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, χωρίς την εργατική χειραφέτηση, απέναντι στο κτήνος του Καπιταλισμού.

ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ, ΖΕΙ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΜΑΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ - ΦΤΩΧΕΙΑ - ΠΟΛΕΜΟ ΦΩΤΙΖΕΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

Αριστερή Συσπείρωση